

A Villámkutya

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy apró, fehér kiskutya, Felhő, aki boldogan élt családjával Ebesen. Egy szép napon épp egy macskát kergetett a kertben, amikor az ég hirtelen beborult és zuhogni kezdett az eső. Szegény kiskutya nagyon megijedt és rémülten menedékhely után kutatott. De mielőtt biztonságos helyre juthatott volna, villámok kezdtek gyűlni körülötte. Nem tudta mi történik, de azt érezte, hogy ez nem lehet természetes jelenség. Egyszer csak a villámgyűrűn átnézve a korábbi kis macskát vette észre, akit elkezdtek követni a villámok. Felhő nem akarta, hogy a cicának baja essen, ezért megpróbálta eltéríteni a villámokat. Meglepődésére a villámok azonnal irányt változtattak és a macsek sikeresen megmenekült. Felhő ettől a naptól tudta, hogy ő nem átlagos kutya. Gazdái nem nézték jó szemmel kutyájuk újonnan felfedezett képességeit, így úgy döntöttek új otthont keresnek neki. Ekkor jöttünk mi a képbe.

Hosszú utat tettünk meg Felhőért, de amint megláttam már tudtam, hogy ő lesz a legjobb barátom. Az első pár héten még látszott rajta, hogy szokatlan neki az új környezet. A szobatisztaságot még csak hallásból sem ismerte, az egész otthonunk egy nagy wc volt számára. Az egyedüllétet finoman szólva nehezen viselte, a szomszédokat gyakran szórakoztatta gyászénekével. Minden reggel pontban hatkor kelt és kakas módjára ébresztette a népet. Ezekről az apróságoktól eltekintve tökéletes kutya volt, mindig játszott velem iskola után. Ahogy teltek-múltak a hetek egyre rendesebb kutya lett és egyre elválaszthatatlanabbak lettünk. Ekkor még nem is sejtettem milyen különleges is Felhő.

Egy borús napon a rossz idő ellenére úgy döntöttem, hogy leviszem a kutyust a parkba. Épp nagyban frizbizzunk, amikor egy kétes alak kezdett közeledni felénk. Pénzt vagy értéket követelt és nem volt hajlandó elmenni. Pánikomban nem tudtam mit csináljak, már majdnem elkezdtem segítségért kiabálni, amikor valami váratlan dolog történt. A villámok összegyűltek Felhő körül és a támadó felé irányultak. Az alak legalább annyira meglepődött, mint én és gyorsan menekülni kezdett az én csoda kutyám elől. Már majdnem elkezdtem rohanni haza, hogy elmeséljem az esetet, amikor észrevettem Felhő szomorú tekintetét. Rájöttem, hogy nem véletlenül rejtegette idáig adottságát, ezért megígértem, hogy megtartom titkát. Viszont kár lenne képességeit veszni hagyni, ha azzal más embereknek segíthetne.

Azóta, ha esik az eső és fúj a szél a Marci – Felhő páros útra kél. S bűnözők rettegjenek, mert a villámok kegyetlenek.